

JONATHAN BURNS

SÖTÉT
TITKOK

Publio
KIADÓ

Sötét titkok

Jonathan Burns

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Borító: Publio Kiadó

1.

A nő a sikeres emberek határozott, és dinamikus lépéseivel közeledett a ház felé. Ahogy kiszállt a kocsiából, s a feljáróra lépett, a szél beletúrt vöröses hajába, s felborzolta. Kósza mozdulattal odanyúlt, hogy megigazítsa szétzilált tincseit, de nem járt sok sikerrel. Karcsú, de láthatóan izmos testén könnyű nyári ruha próbált meg ellenállni a szél egyre erősödő rohamainak. Bőre gyönyörű barnára volt sülve, mintha épp az imént szállt volna le egy kirándulóhajóról, ami az összes napfényes szigetet érintette. Oldalán hatalmas táska lógott, amiből itt-ott kikandikált néhány papírcsücsök, és könyvfedél. S még egy fényképezőgép is rá volt csatolva, csak növelve a táska egyébként sem túl nőies méretét.

Még szépnek is találhatnám, ha nem ismerném - gondolta magában a férfi, aki az ablak mögül figyelte.

- Ha nem ismerném... - ismételte meg félhangosan, majd megcsóválta a fejét. - Úgy látszik, sosem lesz vége.

Nagyot sóhajtva elfordult az ablaktól, s töltött magának egy italt. A csengő éles hangjára nem rezzent össze, csak fanyar mosoly jelent meg az ajkán, s felhajtotta egyszerre, ami a poharában volt. A csengő kis szünet után megint megszólalt. Majd újra és újra, s végül már le sem vette róla a kezét, aki nyomta.

- Ugyanolyan rámenős ! - dünnyögte maga elé a férfi, s elindult, hogy ajtót nyisson.

A nő türelmetlenül toporgott a faborítású ajtó előtt. Szinte szuggerálta a névtáblát, amelyen ez állt: Frank Copra magánnyomozó. Közben azon imádkozott, hogy legyen itthon valaki, mert semmi kedve nem volt ma még egyszer visszajönni. Amikor meghallotta a biztonsági zár csattanását győztes mosoly terült el

az arcán, s végre elengedte a csengőt.

A kinyíló ajtóban egy magas, jóképű férfi állt, cseppet sem barátságos arccal. Hanyagul nekitámaszkodott az ajtófélfának, s kifürkészhetetlen tekintettel nézett a nő szemeibe.

- Elnézést, hogy ilyen sokáig nyomtam a csengőt, de azt hittem, hogy nincs itthon - mondta az magyarulkódva.

- Logikus. Egyébként, ha nem nyomja ilyen sokáig, valóban nem vagyok itthon - felelte a férfi.

A nő egy darabig álldogált, majd zavartan elmosolyodott.

- Nem hív be ? - kérdezte.

- Nem szívesen.

Az őszinte, de minden kétséget kizáróan elutasító válasz meglepte a nőt. Végignézett a férfin, majd a névtáblára bámult, s ismét a férfit vette szemügyre.

- Frank Copra magánnyomozó ? - kérdezte egy kicsit paprikás hangon.

- Eeegen - bólintott a férfi lassan.

- Akkor miért nem hív be ? Szeretném megbízni valamivel. Mármint magándetektívet - tette hozzá, mert a férfi erre sem mozdult. Csak áthatóan nézte egy darabig, majd kellestlenül intett a lakás belseje felé.

A nő gyorsan átlépte a küszöböt, mielőtt még meggondolná magát. A férfi egy napsütötte, de igen puritánul berendezett szobába vezette, ami minden bizonnyal az iroda szerepét töltötte be a házban. A bútorok egyhangú barna színe, a szoba levegője, na meg a hatalmas élére állított rend, arra engedtek következtetni, hogy a férfi egyedül él. Mert ahol nő is lakik, ott nincsenek ilyen egyszerű bútorok, nincs ilyen átható dohányszag, viszont egy kicsit

melegebb hatása, és otthonosabb érzése van az embernek.

- Dian Shapiró vagyok - nyújtotta a kezét a nő.

- Tudom - mondta a férfi, de nem fogadta el a feléje nyújtott kezét.

- Á, szóval ismer - nézett körbe a nő, s meglátott két széket az ablak előtt álló asztal mellett. - Leülhetek ? - kérdezte.

A férfi szó nélkül intett. A nő odasétált a székhez, méretes táskáját lecsúsztatta a földre, majd leült. Azt hitte, a nyomozó is követi majd a példáját, és leül az asztal mögé, de az csak álldogált az előbbi helyén, majdnem az ajtónál. Dian-t ez zavarba hozta. Igen kellemetlen érzés volt, mint egy kisiskolás a széken üldögélni, ezért ő is inkább gyorsan felállt.

- Szóval, szeretném megbízni valamivel - mondta megint, s összekulcsolta az ujjait. Nem lehetett tudni, hogy zavarában teszi-e, vagy csak afféle szokás ez nála, mint általában a sokat szereplő embereknél.

- Nézze, - szólalt meg ekkor a férfi unottan. - nem tudom, kitől kapta a címemet, de azt hiszem, rossz helyen jár ! Nem foglalkozom válási ügyekkel, sem híres, vagy hírhedt emberek utáni szaglászással. Nem kukkolok hálószoba titkokat, sőt részeg előkelőségeket sem ! Úgyhogy... - tárta szét a karját. - Nem én vagyok a maga embere.

- De én... - vágott közbe a nő.

- Azt hiszem, ezzel tisztáztuk is, hogy nem vagyok hajlandó senkit átadni a maga kíméletlen szájának, és kamerájának ! - ránézett a nőre, majd kissé gonoszul elvigyorodott. - Azért örülök, hogy megismertem ! - elállt az ajtóból, jelezve, hogy befejezte a társalgást, s szabad az út.

- Nincs túl jó véleménnyel rólam, igaz ? - kérdezte Dian kihívóan

felszegve az állát.

- Valahogy úgy - bólintott a férfi.

- Nem baj ! - rántotta meg a vállát büszkén a nő. - Nem azért jöttem, hogy körbeudvaroljon, vagy bókoljon. Hanem azért, hogy megbízzam valamivel. Persze csak, ha vállalja.

- Az előbbiekből ezt szűrte ki ? - kérdezte Frank.

- Nem - próbált meg mosolyogni Dian. - De félreértett ! Én magán jellegű ügyel szeretném megbízni. Egyáltalán nem arra kérem, hogy turkáljon mások szennyesében !

- Hanem ? - gyújtott rá komótosan a férfi.

- Azért jöttem, - kezdte el bátortalanul. - mert egy ideje furcsa telefonokat kapok.

- Milyen ideje ? - szólt közbe Frank.

- Mit tudom én ! - vont a fel a vállát a nő. - Egy-két hete.

- Akkor miért csak most jött el ?

- Mert eddig nem volt veszélyes.

- És most már az ?

- Igen, mert megfenyegettek, hogy baja eshet Stevie-nek. S ez már nem tetszik.

- Stevie ? A kutyája ?

- Nem. A gyerekem ! - szusszantott nagyot Dian, hogy lenyelje sértődöttségét. - Arra akarom megkérni, hogy vigyázzon rá. Nem érdekel, hogy mennyi pénzt kér, csak vigyázzon rá!

- Hány éves ?

- Stevie ? Három. Azaz hogy nemsokára négy lesz.

A férfi arcán megrándult egy izom.

- Nem értek a gyerekekhez - mondta, s hátat fordított. Úgy tűnt, ez azt jelentette, hogy nem vállalja az ügyet.

- Ne utasítson vissza ! - kérte a nő rövid hallgatás után. - Nem utasíthat vissza ! - toppantott egyet akaratosan.

A férfi erre megfordult, s cinikusan végigmérte. Dian-ba hirtelen belehasított az érzés, hogy valahonnan ismeri. Csak az nem jutott eszébe, hogy honnan. Annyi emberrel találkozott nap mint nap, hogy néha fogalma sem volt, hogy a szomszédja, vagy a munkatársa köszönt-e rá.

- Ne utasítson vissza ! - fogta kérlelőre a dolgot. - Szükségem van magára !

- Van ezer meg egy magánnyomozó a városban. Próbálja meg náluk ! - mondta a férfi, s elindult kifelé a szobából.

- Már voltam máshol is ! - hadarta Dian, miközben megpróbálta utolérni. - De nem tűntek túl megbízhatónak.

- Válogatós - dűnnyögte maga elé a férfi.

- Értse már meg végre, a gyerekekről van szó ! - emelte meg ekkor a hangját a nő. - Az egyetlen gyerekekről ! Nem vagyok válogatós ! - rázta meg dühösen a fejét. - De az egyik olyan hájas volt, hogy szerintem sajátmagára sem tud vigyázni, nemhogy másra. Főleg egy gyerekekre ! A másikat csak a lábam érdekelte, a harmadik pedig...

- Ne kiabáljon - szólt közbe halkan a nyomozó.

- Nem kiabálok - csendesedett le. - De maga megfelelőnek tűnik. Olyan sok helyen jártam már. S amikor végre találok egy olyan embert, akire rá merném bízni a gyereket, az egyszerűen kidob ! Ne tegye ezt velem ! Igazán... - nézett esdeklően a férfire.

- Miért nem vigyáz a gyerekre az apja ? - kérdezte Frank.

- Mert nincs neki ! - csattant fel Dian.

- Na neee... - csippentette össze a szemét a férfi hamiskásan. S ettől olyan kedves lett egyébként csupa szigor arca, hogy a nő elmosolyodott.

- Na jó, persze hogy van apja ! Csak épp nem élünk együtt. Soha nemis látta Stevie-t !

- Hm - biggyesztette le sokatmondóan a férfi az ajkát.

- Egyébként Stevie nagyon aranyos, és okos is ! - vágott bele gyorsan Dian, hátha mégis sikerül némi rokonszenvet kicsalnia ebből a mogorva detektívből. - Biztos nem lenne nehéz vigyázni rá. Jó gyerek, s különbenis, még csak három éves. Ilyenkor a legaranyosabbak !

- Az lehet ! - mosolyodott el a férfi.

- Akkor elvállalja ?

- Azt nem mondtam.

- Ne tegye ezt velem ! - szomorodott el a nő.

- Megmondtam, nem értek a gyerekekhez ! Még soha nem bíztak meg ilyesmivel - morogta a nyomozó.

- De én tudom, hogy meg tudja csinálni ! - csillant fel Dian szeme biztatóan. - Vállalja el, kérem ! Öt perc múlva már a tévében kell lennem, úgyhogy nincs sok időm rá, hogy győzködjem ! - nézett idegesen az órájára.

A férfi elgondolkodva félrehajtotta a fejét, majd bólintott.

- Ez azt jelenti, hogy elvállalja ?! - örült meg a nő.

- Mikortól ? - kérdezett vissza a nyomozó.

- Hát, nemis tudom. Ma este már jó lenne - mondta óvatosan Dian.

- Este ? - húzta fel a szemöldökét a férfi.

- Hát igen. Én sem bírnám megvédeni Stevie-t - vallotta be. - Csak ketten lakunk a házban, s ha valami van, engem elhívhatnak otthonról. Úgy gondoltam, ott lakhatna nálunk. Így egyszerűbb lenne. Van egy vendégszobánk az emeleten, s úgy gondoltam...

- Sokat gondolkodik ! - szakította félbe a férfi.

- Ez nem bűn...

- Nem. Ez nem. - mondta kétértelműen.

- Na jó ! - fújta egy nagyot Dian. - Nézze, se időm, se kedvem nincs ehhez a huzavonához. Az előbb még azt mondta, hogy vállalja !

- Így is van - vont a vállát a férfi. - Egy feltétellel...

- Halljam ! - mondta kissé cinikusan a nő, s csípőre tette a kezét. Ezzel is mutatva, hogy tényleg unja már a dolgot.

- Ha felfogad a gyerek mellé valakit, aki ellátja. Mosdatja, eteti, főz neki... Meg minden ilyesmi. Szóval, amit egy ilyen gyerekkel csinálni kell ! - tanácstalanodott el. - Én nem dajkának szegődöm, csak vigyázok rá.

- Dehát...

- Semmi dehát ! - szólt erélyesen a férfi. - Csak vigyázok rá, és kész !

- Hagyja már végigmondani ! - dühödött fel a nő is. Aztán nyelt egyet, hogy nyugodtabban tudja folytatni. Úgy látszik, még mindig attól félt, hogy a nyomozó gondol egyet, és visszautasítja. - Van bejárónőm. Napközben ő is ott van a házban. Ő főz, mos... etetni

meg nem kell Stevie-t, mert önálló !

- Három éves - húzta el a száját Frank.

- Három évesen már nagyon sok mindenre képesek a gyerekek - felelte kioktatóan Dian. - Majd meglátja !

- Na jó - legyintett a nyomozó. - Összepakolok, elintézem az ügyeimet, s este hétre ott vagyok.

- Nagyszerű ! - derült fel a nő arca, s gyorsan kilépett a lakásból, nehogy meggondolja magát. - Akkor este hétkor várom ! - intett vissza a feljáróról, majd ringó léptekkel elindult az autója felé. A férfi hangja állította meg.

- Tessék ? - fordult vissza meglepetten.

- Csak azt kérdeztem, - állt karbafont kézzel a férfi. - hogy hol legyek ott este hétre ? Elfelejtette megadni a címet.

- Jaj, ne haragudjon ! - kotorászott zavartan a táskájában Dian. Egészen belepirult mire sikerült előkotornia egy névjegykártyát.

- Ezen mindent megtalál - nyújtotta a férfi felé. - Nagyon egyszerű innen eljutni a...

- Igen, tudom - nézegette a kártyán szereplő címet a férfi, majd becsúszta az ingzsebébe.

- Akkor jó - jött méginkább zavarba Dian. - Akkor este ! Viszlát !

- Viszlát ! - dünnyögte a férfi, s megfordult. Meg sem várta, míg a nő elindult a kocsiával, halkán becsukta maga mögött az ajtót.

- Nahát, ez aztán ! - túrt bele a hajába a házba lépve. - Persze visszautasíthatad volna, de nem volt szíved ! Pedig megfogadtad, hogy ha még egyszer összehoz vele a sors, kitekered a nyakát ! Erre mit csinálsz ? - kérdezte dühösen sajátmagától. - Ráadásul meg sem ismert ! Felbukkan ennyi idő után, s meg sem ismer !

Amíg összepakolta a legszükségesebb dolgait, egyfolytában dohogott. Homloka újra és újra ráncba szaladt a gondolatra, hogy Dian Shapiró-nak fog dolgozni. Egy fedél alatt fog lakni Vele. A nővel, akit ki nem állhatott, s akit évekkkel ezelőtt egyszer fel akart keresni, hogy megmondja neki a véleményét. A véleményét, ami se túl hízelgő, se túl udvarias nem lett volna. Talán pont ezért nem ment el hozzá. Pedig a címét is kiderítette, de aztán meggondolta magát.

- Ő persze nem emlékszik rád ! - dobott az ágyra egy farmeringet dühösen. - Miért is emlékezne ? Kis pont voltál te az Ő életében ! Ugródeszka ! Vagy még az se !

Egyre indulatosabban szedte elő a ruháit, s ahogy haladt a pakolással, úgy nőtt a görcs a gyomrában. Végül odáig jutott, hogy leült az ágyra a ruhahalom mellé, s előkotorta a zsebéből a nő névjegykártyáját. Nézte egy darabig, s egyre nagyobb kísértést érzett, hogy felvegye az ágy melletti asztalkán trónoló telefont, s lemondja az egészet.

Már épp indult a keze a telefon felé, amikor lentről, a konyhából, hangokat hallott. Tányér csörömpölését, s gyors, surranó lépteket. Aztán valaki elkiáltotta magát.

- Frank ! - jött a kissé érdes női hang. - Frank, merre van ?

- Még ez is ! - dőlt rá a férfi a ruhákra. - Hát mit vétettem én ?!

- Frank ?! - kiáltott megint a nő. - Itthon van ?

- Itthon - morogta a férfi, s kelletlenül felállt. - Hol lennék ugyan ?

Leballagott a lépcsőn, s amikor a konyhához ért, megállt az ajtóban. Nekidőlt a falnak, s úgy figyelte az asztalnál serénykedő termetes nőt.

- Jó napot, Bella ! - köszönt visszafogottan, szinte már hűvösen.

- Áh, Frank ! - fordult meg a nő, s úgy mosolygott, mint aki észre sem veszi a másik duzzogását. - Hát előkerült ! Már azt hittem, nincs is itthon. Pedig...

- Hogy jött be, Bella ? - kérdezte Frank, s megrándult az arca, ahogy nézte a pakolászó nőt.

- Hát a kulcsommal - válaszolta az, s nem zavartatta magát. Amikor megterített, lehajolt a sütőhöz, s bekukucskált rajta. - Még egy kicsit melegszik, és...

- Bella, Bella ! - csóválta a fejét Frank. - Nem megegyeztünk, hogy csak akkor jön takarítani, ha én kérem ?

- De, persze - tette csípőre a kezét a nő. - De arra várhatok ! Maga olyan szégyenlős, hogy az hihetetlen ! Pedig én úgy örültem, amikor ideköltözött a szomszédomba ! Egy kedves, fiatal férfi... - hirtelen abbahagyta, mert a sütő hangosan csengetett egyet, jelezve, hogy kész van. - De nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz magával !

Frank figyelte a nőt, s magában átkozódott, hogy ilyen könnyen besétált a csapdába. Amikor pár éve ideköltözött, csak nyugalmat akart. Aztán jött Bella. A szomszédasszony szerepében, aki először csak kedvesen köszönt, és mosolygott. Aztán felajánlotta, hogy mivel egy egyedülálló férfi csak elveszett lehet, szívesen besegít a háztartásba. Takarít, főz, mosogat. Frank hiába próbálta meggyőzni, hogy erre semmi szükség, ő egyedül is jól boldogul, a lehengerlő modorú Bella addig rágta a fülét, míg ő beadta a derekát.

Azóta már ezerszer megbánta, mert a nő egyből feljogosítva érezte magát arra, hogy "rendezze" Frank életét. A leglehetőlenebb időben jött-ment, a házban, elpakolta a férfi fontos jegyzeteit, elvitte mosni az alsógatyáit. S ettől ő néha csillagokat látott, de nem akarta megbántani a nőt. Mert mindentől

függetlenül, volt valami szeretnivaló Bellában. Talán az, ahogy tetemes súlyát meghazudtolóan, ügyesen, gyorsan, és talpraesetten oldott meg mindent. Vagy az, ahogyan nevetett, s néha még Frank-et is sikerült megnevettetnie.

- Na, tessék ! - tette az asztalra a nő a sütőből előhúzott tepsit. Amiben valami olaszos ételféleség gőzölgött, s a fűszeres pára pillanatok alatt betöltötte a konyhát.

- Mi tessék ? - kérdezte Frank, s megdörzsölte az orrát.

- Enni tessék ! - vigyorodott el Bella, s kihúzta még a széket is, mutatva, hogy a férfi hová üljön. - Mennyit szedhetek ?

- Bella ! - sóhajtott nagyot Frank. - Nagyon jól tudja, hogy én nem eszem ilyesmit. Túl fűszeres, és túl zsíros nekem !

- Látni is, hogy nem eszik rendesen - szedett a nő két nagy kanál ételt a tányérra. - Különböznem nem lenne ilyen sovány ! Egyébként ez a műremek, - nézte csillogó szemmel a párolgó húsos-tésztás valamit. - az unokahúgom receptje alapján készült !

- Na, helyben vagyunk - morogta a férfi az orra alatt. S már előre borsódzott a háta az elkövetkező litániától.

- Bizony, az unokahúgom receptje alapján készült - bólogatott a testes asszonyság szaporán. - Mondtam már, hogy van egy unokahúgom, Frank ?

- Egy párszor már igen - válaszolta a férfi.

Ez az unokahúg így ismeretlenül is megkeserítette az életét. Bella valami oknál fogva a fejébe vette, hogy ő és az unokahúga egymásnak teremődtek. S állandóan ecsetelte a leányzó - ha egyáltalán az volt - háziasságát, okosságát, és szépségét. Persze úgy tett, mintha csak véletlenül tenné, de nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy ne hozza szóba ezt a "tökéletes" unokahúgot.

- Bár, amilyen vékonyka, lehet, hogy ő sem szokott rendszeresen enni - gondolkodott el a nő. - Mindegy. Ez viszont csodás éték. Úgyhogy csücsüljön le, Frank, és egyen !

- Nem érek rá.

- Az evésre mindig kell időt szakítani, különben megbetegszik az ember ! - emelte fel az ujját megrovólag a nő. - Úgyhogy...

- Nem érek rá, Bella ! - lépett oda hozzá Frank, s megfogta a nő vállát. Majd gyengéden, de határozottan a kijárat felé tolt. - Ami annyit tesz, hogy dolgom van. Fontos dolgom !

- Az előbbi előkelő hölgy talán ? - nézett rá Bella kérdően.

- Talán - nyitotta ki az ajtót Frank.

- Olyan ismerős volt a kicsike ! Honnan ismerhetem ? Talán a tévéből ? - kérdezte a nő egy szuszra, s nem hagyta, hogy Frank áttolja a küszöbön kívülre.

- Talán - grimaszolt a férfi. - Nem akarom megbántani, Bella, de tényleg dolgom van !

- Jól van, megyek már ! - rántotta ki a vállát a nő. - De ugye csak munkakapcsolat ?

- Mi ?! - szaladt magasra Frank szemöldöke.

- Hát maga, meg a kicsike ! - kacsintott a nő.

- Bella ! - emelte meg a hangját morcosan Frank.

- Csak azért, mert a jövő héten látogatóba jön az unokahúgom - tartott egy jelentőségtes szünetet, majd folytatta. - S úgy gondoltam, elmehetnének valahová együtt vacsorázni. Vagy akár át is jöhetne hozzánk egyik este. Biztos jól...

- Majd megbeszéljük. Jövő hét még messze van. És most, ha

nem haragszik - kezdte el behúzni az ajtót Frank.

- Persze-persze - ugrott arrébb a nő. - De el ne felejtse !

- Nem fogom - csukta be az ajtót Frank, végérvényesen megszakítva ezzel a beszélgetést.

- Legalább annyi önkritikája van, hogy nem saját magát ajánlgatja ! - morogta, ahogy visszament a szobába, hogy befejezze a pakolást.

2.

Elege volt a mai naphól. Mire sikerült meggyőznie azt a megbízhatónak, de érthetetlenül ellenségesnek tűnő magánnyomozót, természetesen lekéste a következő találkozóját. A találkozót, amit már hetekkel ezelőtt egyeztetett, amiért napokig könyörgött, mire az illető hajlandó volt belemenni, hogy nyilatkozik.

Robogott az autójával a megbeszélte külvárosi kávéház felé, s az sem érdekelte, hogy a rendőrök esetleg elkaphatják gyorsajtásért. Nem az első eset lett volna. S különben is, volt egy elmélete, ami szerint a nőket ígyis-úgyis rossz vezetőnek tartják, kár tehát minden erőfeszítésért, ami az ellenkezőjét bizonyítaná.

A rohanásnak szerencsére nemcsak az az eredménye volt, hogy autóstársai nem épp jóindulatúan integettek felé, hanem az is, hogy az utolsó pillanatban még sikerült elérnie az ügyvédnőt, akivel a találkozót megbeszélte. A magas, és visszafogottan öltözködő nő épp a kávézó melletti parkolóból akart kifordulni elegáns autójával.

Dian gyorsan eléhajtott, s egyből ki is pattant a kocsijából, integetve az ügyvédnőnek, hogy ő is állítsa le a motort. De az nem sok hajlandóságot mutatott erre, s egy darabig csak markolta a kormányt, majd leengedte az ablakot.

- Elkésett ! - mondta nyugodtan maga elé bámulva. - Megmondtam, hogy nincs túl sok időm !

- Tudom - hajolt be az ablakon Dian, s igyekezett megnyerően, és bocsánatkérően mosolyogni. - De közbejött valami személyes és halaszthatatlan !

- Hát, sajnálom - húzta fel az ablakot az ügyvédnő. - De most már nekem is halaszthatatlan dolgom van !

Gázt adott, de Dian nem adta fel ilyen könnyen. Odaugrott az autó elé, s valósággal ráhasalt a motorház tetejére, hogy megakadályozza az ügyvédnő távozását. Tenyere alatt érezte a motor melegét, de nem érdekelte, egyfolytában magyarázott. S közben végig az ügyvédnő hűvös tekintetét kereste. Tudta, hogy ha rá figyel, az már fél siker.

- Tényleg nagyon elkéstem - hadarta hangosan, hogy a nő is jól hallja. - De higgye el, nem volt szándékos ! Sőt, rohantam ahogy csak tudtam ! Tudom, hogy Ön nagyon elfoglalt. Épp ezért örültem, amikor végre hajlandó volt egyeztetni egy időpontot. Kérem, nézze el nekem ezt a kis késést ! Igazán ! - előrébb hajolt, hogy a szélvédő mögött hallgatagon ülő ügyvédnőre mosolyoghasson. - Szánjon rám egy pár percet, kérem ! Csak pár percet ! Kérem !

Az ügyvédnő hosszas könyörgés után hajlandó volt leállítani a motort, s az mondta, valóban csak pár perce van.

- Talán addig ihatnánk egy kávét ! - intett a kávézó felé Dian.

- Én már kettőt ittam - rázta meg a fejét a nő.

- De... ott meghittebben beszélgethetnénk !

- Nézze, - nyitotta ki neki az ügyvédnő az ajtót. - ha beszáll, talán még van öt perce, hogy kérdezzen. De ha itt egyezkedünk...

- Jól van. Persze - szállt be gyorsan Dian az autóba. - Itt is jó lesz.

Miután elővette a jegyzeteit, és az újságírómagnóját nem sokat teketóriázott. Némi rávezetés után feltette kissé kínos kérdéseit az ügyvédnőnek. A válaszok nagyjából olyanok voltak, amire számított. Bár kissé meglepte, hogy az ügyvédnő milyen hidegen és átgondoltan válaszolgat. Persze ez valószínűleg "szakmai ártalom" lehetett nála.

- Nem tudom, látta-e a gyerekekről készített sorozatomat... - mondta Dian, amíg beállította a magnón a hangszínt.

- Különben nem lennék itt - fintorodott el az ügyvédnő. - Jól sikerült részek voltak.

- Köszönöm - nyugtázta a dicséretet Dian. Kicsit érezhető volt ebben a kurta szóban, hogy hozzá van szokva a hasonló elismerésekhez. - Akkor nyilván emlékszik a benne levő családokra és esetekre is.

- Persze - bólintott az ügyvédnő, s megigazította makulátlan frizuráját. - De nem csinálhatnánk gyorsabban ?

- Tessék ? - kérdezett vissza Dian. Idegesítette ez a nő, pedig a külsejüket leszámítva, nagyon sok mindenben hasonlítottak egymásra. Talán pont ez idegesítette. Senki nem szeret szembe találkozni sajátmagával.

- Nos... - tette össze a kezét az ügyvédnő. - Én elmondom, amire valószínűleg kíváncsi, és kész ! Nagyjából sejtem, hogy miért hívott ide.

- Igen ? - Dian hangjában volt némi sértődöttség.

- Igen - nézett rá hűvösen az ügyvédnő. - Az első kérdésére a válasz: csak az a gyerek adható örökbe, amelyikről nyilatkozatban lemondtak a szülei. A többi csak nevelésre adható ki. Addig, amíg egy szép napon nem jelentkezik érte az anyja.

- És akkor elveheti a nevelőszülőktől ?

- Természetesen. Az ő gyermeke, ha nem mondott le róla.

- De ez borzasztó lehet a nevelőszülőknek, és a gyerekeknek is - mondta Dian. - Egyszer csak előtűnik az anyja, és elviszi a gyereket, akit addig ők neveltek és szerettek. A gyermek pedig egy vadidegen felnőttel kell együtt élnen ezután.

- Aki melleleg az édesanyja - mondta az ügyvédnő. - Ezt a jogot nem vehetik el tőle. És csak akkor nevelheti ő a gyermeket, ha

megfelelő körülményeket tud biztosítani.

- Igen - bólintott Dian. - De miért nem szabályozzák, mondjuk három évben, amíg az anya jelentkezhet a gyerekért ?

- Van gyereke ? - kérdezte elgondolkozva az ügyvédnő.

- Van - lepődött meg a kérdésen.

- Gondoltam. Maga egy sikeres ember, mindene meg van. Meddig tartott míg a karrierjét építette ? - folytatta a kérdezést az ügyvédnő.

- Nem tudom. Évekig, természetesen. - válaszolta Dian.

- Na látja ! Pedig ez csak karrier ! Ez már akkor jön, amikor minden más meg van. Lakás, autó, pénz a megélhetéshez - mosolyodott el a nő.

- De én soha nem adnám a gyerekeket állami gondozásba ! - mondta Dian hevesen.

- Nem mindenki olyan erős, mint Ön - mérte végig az ügyvédnő.
- Az emberek nagy többsége nem képes komoly feladatokat segítség nélkül megoldani.

Dian a többi kérdésére is hasonló választ kapott. A gyermekek súlyos testi bántalmazásáról, amit legtöbbször a szülők követnek el, vagy a válások utáni elhelyezési perekről is olyan nyugodtan nyilatkozott az ügyvédnő, mintha nemis emberekről lenne szó.

A lényegét viszont sikerült belőle kicsalogatni Dian-nek.

Történetesen, hogy a törvények nagy többsége elavult, nem védi eléggé a gyerekek jogait, s hogy némelyik többet árt, mint használ. S ez volt a lényeg. Dian ezt szánta a riportsorozat végére. Mintegy felhívásként az illetékesek felé, hogy lépjenek ez ügyben. Tudta persze, hogy ehhez egy riportsorozat kevés, de legalább beszéltek róla az emberek. S egy újságírónak, vagy tévériporternek

igazából ez a feladata.

Na meg az, mint most neki is, hogy beérve az irodájába, megfelelő keretekbe töltse a történetet. Fáradtan levágta magát az íróasztala mögé, s hatalmas táskájából elővette a jegyzeteit. Pár perc múlva már olyan rendetlenség volt az asztalán, mintha az egész napot ott töltötte volna, a lapokat átnyalazva.

Lassan dörzsölgetve a homlokát épp azon törte a fejét, hogyan adja elő név nélkül az ügyvédnő által elmondottakat. A nő ugyanis nem volt hajlandó a nevét, és arcát adni a véleményéhez. Sőt, búcsúzóul még közölte, hogy amennyiben a neve elhangzik, Dian számíthat rá, hogy a bíróságon találkoznak.

Viszont a személytelenség megölhet minden valamirevaló sztorit. Ezért aztán ki kellett volna találnia valami nagyon okosat, és látványosat. De nem ment. Egyszerűen elege volt mára. S hiába hintázott ide-oda a széken percek óta, egyetlen értelmes gondolat nem cikázott át az agyán.

Amikor az iroda ajtaja hirtelen kinyílt, úgy megijedt, hogy még a tüdeje is összerándult, s ettől heves köhögő roham tört rá.

- Kopoghatnál, mielőtt így rátörsz az emberre ! - fakadt ki, amikor abbahagyta a köhögést, s könnyező szemét törölgette.

- Jól van, na ! - válaszolta hanyagul az alacsony férfi, aki így meglepte. - Egyébként is, mióta vagy Te ilyen ijedős ?

Nem várt választ, s borsószínű nadrágjához és ingjéhez illő piperkőc mozdulattal felült Dian asztalára. Olyan alacsony volt, hogy a lába nem ért le a földre, s elég mulatságosan nézett így ki. De az épületben biztos senkinek nem jutott volna eszébe nevetni rajta.

- Mondd csak, Dian, befejezted már a sorozatot ? - kérdezte a homlokát ráncolva a férfi.

- Épp a végén töprengtem - felelte arrogánsan felemelve az állát a nő. - Valami érdekes és maradandó befejezést szeretnék.

- Persze-persze... - hunyorgott a férfi. - A befejezés az fontos ! És mondd csak, hogy állsz a másik riporttal ?

- Melyikre gondolsz, Pete ? - adta Dian az ártatlant.

- Ne játssz velem, Dian ! - szigorodott meg a férfi szeme.

- Ja, persze, tudom már ! - csapott rá színpadiasan a homlokára. - A Larry Siegler-ről szóló riportról van szó, ugye ? Nos, az a helyzet...

- Dian, eszedbe ne jusson azt mondani, hogy találtál valamit ! - ugrott le az asztalról a férfi, s a feje vörösölt a hirtelen méregtől. - Nem akarom, hogy akármit is találj ! Egy sima riportot akarok erről a Siegler-ről, mivel ő lesz az év embere ! Sikeres üzletember portrét akarok, egy olyan üzletemberét, aki rengeteget áldoz jótékonyági célokra ! Érthető ?!

- Hogyne - húzta el a száját Dian. - Dicshimnuszt akarsz tőlem. Mr. Siegler a gazdag, de érző szívű aranyember, aki a szegények, és elesettek támogatója ! Mellesleg pedig milliókat vág zsebre, ki tudja miből ?! Érdeklődtem...

- Ne kezd, Dian ! - állította meg a férfi. - Egy sima riportot ! Érted ?

- Ühüm.

- Nem értettem kristálytisztán - emelte a füléhez a kezét.

- Azt mondtam, hogy igen, értettem - tagolta Dian a szavakat.

- Helyes. Akkor már csak két kérdésem maradt. Belekezdte-e már ? És mikor leszel kész ?

- Csak ennyi ? - gúnyolódott. - Igen, belekezdtem. És nem tudom,

mikor leszek kész.

- Hát igyekezz ! - indult el az ajtó felé a borsó színösszeállítású férfi. - Ja, és szeretnék mindent látni, amit elkészítettél ! - fordult meg erőltetetten mosolyogva, majd becsukta az ajtót, hogy csattant.

- Szabad állam és demokrácia, ugye Pete ?! - nyújtotta ki a nyelvét a már csukott ajtóra Dian.

3.

Már két órája ücsörgött az autójában a jól ismert épület előtt. Komor tekintettel figyelte a töménytelen kisebb-nagyobb ablakot magába záró falat, s a hatalmas fa ajtót, ami egyre sűrűbben nyílt így a munkaidő vége táján. Lejjebb csúszott az ülésen, hogy nehogy valaki felismerje a távozók közül, bár ő is egyre kevesebb arcot ismert meg.

A parkoló, ahol várakozott, már majdnem teljesen kiürült, amikor végre az a férfi is kilépett az épületből, akire várt. Lassan kiszállt a kocsijából, s a félig nyitott ajtóra támaszkodva várta, hogy a kissé dundi, de ezt ellensúlyozandó elég magas férfi, közelebb érjen hozzá.

Azt várta, hogy a férfi majd vet rá egy pillantást, s felismeri, de az csak elgondolkodva ballagott a kocsijához, s már a zsebében kotorászott a kulcsáért, amikor Frank ráköszönt.

- Helló, David ! - mondta még mindig az ajtóra támaszkodva.

A férfi, mint akit kígyó mart meg, egyből megfordult, s keze villámgyorsan a zakója alá nyúlt.

- Nyugi ! - emelte fel a kezét Frank. - Ilyen rossz a közbiztonság, hogy már a rendőrség parkolójában is félni kell ?!

- Frank ?! - hunyorgott a dundi férfi, s közelebb lépett, de a kezét még mindig a zakója alatt tartotta.

Csak mikor már elég közel ért ahhoz, hogy hunyorgás nélkül is felismerje, akkor engedte le a kezét. S feszült, kissé gyerekes arcára nyugalom, meg némi zavar költözött.

- A mindent ! - nyúlt a mellkasához. - Frank, te aztán...

- Úgy viselkedsz, mintha kísértének ! - morogta Frank. - S különben is, ha hordanád a szemüvegedet, egyből nagyobb biztonságban éreznéd magad !

- Ami igaz, igaz. Rég láttalak - mosolyodott el a férfi. - Egyébként kontaktlencsét hordok. Sokat romlott a szemem, és arra már csak ez jó.

- De most az sincs rajtad, ha nem tévedek - nézett le a földre Frank. - Különben megismertél volna. Nem változtam annyit, hogy...

- Nem. Valóban nem - nézett rajta végig a dundi. - Jól nézel ki ! Jó kocsi, klassz szerkó, ahogy látom, megy a bolt !

- Nem panaszkodom - rándult meg Frank arca.

- Tudtam én ! - vigyorgott a másik sután. - Te voltál az egyik legtehetségesebb...

- David ! - állította le Frank a dicséreteket. - Nem az elismerésedért jöttem. Azt egyébként is előbb kellett volna - morogta. - Hanem kérni akarok valamit.

Így mondta, "akarok", nem pedig, hogy szeretnék. S ezzel mintegy éreztette, hogy nem venné jónéven, ha visszautasítanák a kérését. A dundi férfi feszengett pár pillanatig, aztán benyúlt a zsebébe, s elővette a pénztárcáját.

- Tényleg, most jut eszembe, Frank ! - számolgatta a bőrtokban lapuló pénzt. - Én tartozom Neked ! Emlékszel, amikor a kocsi részleteit Te fizetted egy pár hónapig ? Már sokszor meg akartalak keresni, hogy megadjam...

- Hagyd a csudába, David ! - legyintett Frank.

- Csak valahogy mindig közbejött valami - folytatta a kotorászást a férfi. - Hol a gyerekek kellett cipő, hol meg a

feleségem akart új ruhát. Emlékszel még biztosan, hogy mennyire szeret öltözni. Így aztán...

- Semmi gond - próbált meg újra közbeszólni Frank.

- Nagyon szégyellem ! Komolyan ! - mondta a másik rendületlenül tovább. - És most sincs nálam annyi pénz, de...

- Azt mondtam, hogy hagyd már azt a rohadt pénzt ! - emelte meg a hangját Frank, hogy szinte már üvöltött.

A dundi férfi elhallgatott, s megszeppenve nézett rá.

- Nézd, David ! - próbált meg barátságosabb hangra váltani Frank. - Nem a pénzért jöttem. Érted ?

- Nem ? - kérdezte a férfi, s mintha kicsit megkönnyebbült volna.

- Nem hát. Én már régen elfelejtettem. Felejtsd el Te is, jó ? - ütögette vállon. - Vedd amolyan baráti segítségnek, jó ?

- De ez elég nagy összeg... - mondta csendesen a férfi, aztán pislogott egy sort, majd elmosolyodott. - Kösz ! - suttozta.

- Amiért viszont én jöttem, az ez ! - kotort elő a zsebéből egy cédulát. - Egy részletes listát szeretnék az erre a névre befutó telefonokról !

- Lehallgatási parancs kell...

- Nem, nem ! - csóválta meg a fejét Frank. - Félreértettél ! Nem vagyok kíváncsi a hívások szövegére, csak a számokat kérem ! Ahhoz pedig nem kell semmiféle engedély, ha jól emlékszem. Márpedig jól emlékszem, igaz ?

- Igaz - motyogta a férfi. - De azért...

- Meg tudod szerezni nekem, ugye, David ? - kérdezett közbe, még mielőtt további kifogások jöttek volna. - A Te agyaddal, és

számítógépes tudásoddal semeddig sem tart ! Én pedig nagyon hálás lennék érte.

A dundi férfi hunyorgott egy darabig, s láthatóan küzdött magában, de végül rábólintott.

- Jól van - mondta. - De csak most az egyszer ! És nehogy...

- Nem fogom elmondani senkinek - nyugtatta meg Frank. - Holnapra ?

- Holnapra már kéne ? - lepődött meg a férfi.

- Megkérhetném a postától is, de az hetekbe telik. Én pedig nem szeretném addig húzni az ügyet - morogta Frank. - Akkor holnap...

- De ne itt ! - nézett körbe ijedten a dundi. - Inkább a sarki kocsmában, jó ? Ott legalább ihatnánk egy sört a régi, szép idők emlékére.